

Kinderen die worden gedrild om te doden

Wat wil hij worden als hij ouder is? "Een soldaat," antwoordt de zesjarige jongen. Waarom zou je dat in hemelsnaam zeggen? "Omdat ik dan in staat ben om mensen te doden!" De jongen is doodserieus. De herdenking van "Red Hand Day" vandaag (12 februari) dient als een herinnering aan deze realiteit.

Er is een reden voor de wens van dit jonge kind: zijn familie werd vlak voor zijn ogen vermoord. Wat de jongen wil is niet per sé wraak, maar gewoon overleven - en de beste manier om dat te doen is met een wapen in zijn hand.

Lucie Bindu (28) kent dit soort scenario's maar al te goed uit haar tijd als journaliste in de Democratische Republiek Congo. Vandaag de dag woont ze in Oslo, Noorwegen, waar ze niet alleen actief is in haar thuisgemeente, maar ze zich ook nog steeds - zelfs van veraf - inzet voor deze slachtoffers van oorlog en geweld in haar thuisland.

Ontvoerd, tot slaaf gemaakt, verkracht...

Het begon in het midden van de jaren negentig van de vorige eeuw in de burgeroorlogen die gepaard gingen met de omverwerping van dictator Mobutu en het komt sinds het begin van het afgelopen decennium terug in het conflict in Oost-Congo, legt Lucie Bindu uit: krijgsheren "rekruteren" kindsoldaten.

Dit zijn kinderen die ofwel hun ouders uit het oog verloren zijn, ofwel zagen dat ze gedood werden toen hun geboortedorpen werden aangevallen, of vaak ook kinderen die eenvoudigweg uit hun huis werden weggerukt en tijdens dergelijke aanvallen werden ontvoerd.

Deze kinderen worden als huisslaven gehouden. De meisjes worden herhaaldelijk verkracht en de jonge jongens worden op een gegeven moment gedwongen een wapen op te pakken, "ook al is het maar een machete", zegt de journalist.

Waarom vooral kinderen? "Ze zijn gemakkelijker te beïnvloeden en te intimideren," legt de 28-jarige uit. Daarnaast zijn ze - en hier wordt het cynisme van de oorlog een bewijsstuk voor de militieleiders om te handhaven.

De rode hand als stopteken

UNICEF, het Kinderfonds van de Verenigde Naties, meldt dat er ook aanzienlijke aantallen kindsoldaten zijn in Zuid-Sudan, de Centraal-Afrikaanse Republiek, Somalië, Syrië en Jemen. Volgens schattingen zijn er momenteel wereldwijd zo'n 250.000 kindsoldaten die onder de wapenen zijn.

De speciale gezant van de VN, Olara Ottuno, schat dat alleen al tussen 1990 en 2000 ongeveer twee miljoen kinderen zijn gedood. Volgens dezelfde schattingen waren ongeveer zes miljoen kinderen kreupel en liepen tien miljoen kinderen een aanzienlijk psychologisch trauma op.

Op 12 februari herdenkt de **"International Day Against the Use of Child Soldiers"** het lot van deze kinderen. Op deze dag in 2002 werd het Facultatief Protocol bij het Verdrag inzake de Rechten van het Kind - dat de rekrutering van kinderen onder de vijftien jaar tot een oorlogsmisdaad maakt - van kracht. De bijnaam "Red Hand Day" komt voort uit protestacties waarbij rode handafdrukken als stopteken dienden.

De lange en moeilijke weg naar huis

Het akkoord heeft wereldwijd tot discussies en wetswijzigingen geleid. En een steeds groter aantal hulpprogramma's heeft nu tot doel kindsoldaten te bevrijden en hen te helpen een normaal leven op te bouwen. Het is echter een lange en brute weg voor de getroffenen.

"Zelfs wanneer zulke kindsoldaten erin slagen te ontsnappen of een uitweg te vinden, worden ze zelden opnieuw opgenomen in hun geboortedorpen," meldt Lucie Bindu, "omdat zij degenen zijn die hebben gemoord." En zelfs als ze erin slagen een plaats te vinden in een hulpprogramma, slagen veel kinderen er niet in zich terug te trekken uit de drugs die de krijgsheren gebruikten om ze aan te laten passen.

Toch zijn er ook andere hoopvolle gevallen, zegt de journalist. Zo vertelt ze het volgende verhaal over een 16-jarige: "Hij heeft twee oorlogen overleefd. En hij wil niet meer zijn vrienden zien sterven." Met de steun van hulporganisaties heeft hij een nieuw leven voor zichzelf opgebouwd door de verkoop van prepaid kaarten voor mobiele telefoons in een kleine kiosk. "Hij is zo blij weer deel uit te maken van de maatschappij en er iets aan bij te kunnen dragen."

De 28-jarige is niet op de hoogte van dergelijke verhalen over kinderen uit nieuw-apostolische gezinnen, maar dat betekent niets. "Denk niet. Voel niet. Ga gewoon door" - voor de getroffenen is dit vaak de enige mogelijke overlevingstechniek. En hier wordt van de christen gevraagd zijn naaste lief te hebbben - niet te spreken over zijn vijand, hetgeen alles in een nieuw daglicht plaatst. "Dit is een heel andere wereld.

Origineel artikel te lezen op NAC Today. de internationale nieuwssite van de Nieuw-Apostolische Kerk

Artikel vertaald met DeepL

Nieuw-Apostolische Kerk in Nederland, apostolisch, UNICEF, Verenigde Naties

12. februari 2020

